

den højtærede Minister har fremsat det i Landstinget, staar der, at det navnlig er den Grund, der bevæger ham til at ønske et Kommunalbestyrelsesmedlem ind i Kirkebestyrelsen —, er dertil at sige, at nu gaar jo, hvis da ikke det vidunderlige sker, § 77 ud af Grundloven, saa der er ikke den Grund til at ville have dette Kommunalbestyrelsesmedlem ind i Bestyrelsen. Der kan imidlertid være en anden Grund dertil, som er fremført i Landstinget, og som ogsaa den højtærede Minister nu fremdrog, nemlig den, at der kan være Tale om Ligning. I alt Fald er Købstadkirkerne afhængige af en Ligning, derfor er det ganske forstaaeligt, at man der kan ønske et Kommunalbestyrelsesmedlem ind i Kirkebestyrelsen. For Landsbykirkernes Vedkommende skulde Ligning være umulig, hvis der var henlagt tilstrækkeligt til Vedligeholdelse; men det er der, efter hvad kyndige Folk siger, ikke — paa Grund af en Skavank ved Tiendeloven af 1903, eller hvor man nu skal søge Grunden —, og det maa man i høj Grad beklage. Ogsaa der kan der altsaa være Tale om Ligning, og saa kan jeg som sagt godt forstaa, at man kan ønske et Medlem af Kommunalbestyrelsen ind i Kirkernes Bestyrelse, hvilket i og for sig er meget uheldigt, naar man ellers tilstræber at udsondre det kirkelige og borgerlige fra hinanden. En af Grundene til, at Flertallet i Fjor gik imod, at et Medlem af Kommunalbestyrelsen skulde have Sæde i Kirkernes Bestyrelse, var i alt Fald den, at man vilde fastholde den Linie: det borgerlige for sig og det kirkelige for sig. Det er en meget vanskelig Ting i Folkekirken, der maa man altid gaa Kompromissets Vej, og det maa man vel ogsaa gøre i dette Tilfælde.

Jeg kan ikke tænke mig, at Landstingets Affattelse af § 4 skulde vække Betænkkelighed. At Bestyrelsen skal tiltrædes af Kommunalbestyrelsesmedlemmet, at han ikke skal være Medlem af Bestyrelsen, synes jeg er en meget fornuftig Bestemmelse. Af Bestyrelsen kan der imidlertid nedsættes et særligt Udvalg, Tilsynet, som vælger sin Formand, og for dette kan det af Kommunalbestyrelsen valgte Medlem blive Formand, der er han jævnbyrdig med de andre. Jeg synes i alt Fald, at vi i dette Spørgsmaal: borgerlig og kirkelig maa fastholde, at Kommunalbestyrelsen kun er repræsenteret i Kirkernes Bestyrelse, for saa vidt angaar de rent økonomiske Ting, først og fremmest Ligningen, og det er efter min Mening bedre udtrykt i Ordet „tiltraadt“ end i det, Landstingsudvalgets

Mindretal ønskede. Jeg indrømmer dog den højtærede Minister, hvad der ogsaa blev gjort gældende af den ærede Ordfører i Landstinget, at det betyder ikke saa meget, enten der staar det ene eller det andet, saa jeg tror saamænd ikke, vi skal komme op at slaas om den Sag. Der er dog en Ting, som jeg finder besynderlig, og det er, at et Kommunalbestyrelsesmedlem skal sidde i Bestyrelsen for de Kirker, der er overladte Folkekirken til Brug, saaledes at Vedligeholdelsen og Driften paa hviler Ejeren. Det fremgaar af § 19, ligesom det stod i det Lovforslag, som den højtærede Minister fremsatte i Landstinget. Jeg kan ikke forstaa, hvad Kommunalbestyrelsen har at gøre med de Kirker; der skulde man da synes, at den slet ingenting havde at gøre!

Den betydningsfuldeste Indsats af Landstinget er Affattelsen af § 13 angaaende Ligningen til Kirkerne. Jeg kan ikke noksom prise, at denne Bestemmelse er kommet med, og at Landstinget har haft Øje for dette. Deroppe sidder en forhenværende Kultusminister, og det faldt mig ind, da jeg gennemtænkte Sagen, at der kunde være noget i, om forhenværende Ministre fik Sæde i det kommende Landsting, i hvert Fald en Del af dem, for dette er virkelig godt set, godt fundet paa, og jeg beklager meget, at vi ikke her i Tinget havde Øje for den Side af Sagen. Da den højtærede Kultusminister var lidt kritisk overfor den Del af Folketingets Affattelse, som han ikke selv var med til, har jeg Lov til at være lidt kritisk overfor den højtærede Kultusminister paa dette Punkt. Man kunde have ventet, at den højtærede Kultusminister, da han fremsatte Lovforslaget i Landstinget og ændrede det af Folketinget vedtagne, havde taget Hensyn til de Oplysninger, som Landstinget allerede i Fjor havde fremskaffet gennem Ministeriet, thi saa vilde denne Paragraf dog sikkert have faaet en Affattelse i Lighed med den nuværende. Nu har Landstinget Æren derfor. At der gøres Forskel mellem København, Købstæderne og Landet, er en Nødvendighed, som de økonomiske Forhold nu ligger, og jeg kan ikke se andet, end at Landstinget her har truffet det rette. Man kan se, at vi ogsaa kan risikere Skatteudskrivning til Landsbykirker, til hvis Vedligeholdelse der skal være henlagt tilstrækkeligt, en Skatteudskrivning, som ikke er saa helt ringe endda: $\frac{1}{10}$ pCt. af den skattepligtige Indkomst i Kommunen.

Bortset fra disse to Hovedpunkter,